Люблю тебе, священний! Мир мені ти
І міць даєш, коли в сіянні днини,
Мов урочистий пам'ятник, в розкритий
Глядиш ти шир родючої рівнини
Або, ярму піддавшись, неремствитий,
Легшиш ти тяжко труд меткий людини;
Вона підгонить; їй на відповіт ти
Шлеш погляд; в нім — терпливість і тишини.
З широких ніздер, чорних і вільготних,
Парує віддих твій; погідно мрійна
Вбирає вись твій рик, твій гімн розлогий;

І в сині віч, в їх лагідності строгій
Божественність відбилася спокійна
Безкраїх піль, зелених і німотних.